

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky ve věci žalobce: **Lidové bytové družstvo Praha 4**, sídlem Zdaru 1086/3, Praha 4, zast. Mgr. Richardem Bačkem, bytem Uhelná Příbram 25, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2012, sp.zn. S-MHMP 1142398/2011/OST/Ca/Cs,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2012, sp.zn. S-MHMP 1142398/2011/OST/Ca/Cs, se v části o odvolání žalobce **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení části rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2012, sp.zn. S-MHMP 1142398/2011/OST/Ca/Cs, kterou bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 ze dne 24.10.2011, č.j. P4/107549/11/OST/KABA, o uložení pokuty ve výši 30.000,- Kč podle § 180 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) za zhotovení stavby odstavné plochy pro 8 parkovacích stání bez stavebního povolení (§ 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona).

Žalobce v žalobě namítá, že není stavebníkem, neboť nebyl účastníkem smlouvy o zhotovení stavby, neprováděl stavební dozor, ani nehradil cenu za provedení stavebních prací. Na základě skutečnosti, že podal žádost o vydání dodatečného povolení stavby, nelze dovodit, že by provedl stavbu.

Žalobce dále namítá, že předmětná stavba nepodléhá stavebnímu povolení, neboť se jedná o povrchovou úpravu terénu svým rozsahem převyšující o 7 m² limit stanovený v § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, proto se jedná o stavbu uvedenou v dle § 103 odst. 1 písm. f) bod 1 stavebního zákona. Pokud by se jednalo o stavbu § 103 odst. 1 písm. f) bod 3 stavebního zákona, dle žalobce stavební zákon i v takovém případě požaduje stavební povolení pouze tehdy, jsou-li dotčena vlastnická práva třetích osob. V dané věci taková práva dotčena nebyla, neboť parkovací plocha nesousedí s nemovitostí třetí osoby. Stavební úřad byl povinen posoudit, zda předmětná stavba vyžaduje stavební povolení a nikoli pouze vycházet z rozhodnutí o změně využití území, neboť povinnost vydání stavebního povolení nebo ohlášení stanoví stavební zákon a nikoli stavební úřad. Stavební úřad nemůže v rozhodnutí o využití území stanovit podmínku konání stavebního řízení, aniž by taková podmínka měla oporu v zákoně. Zároveň nelze z absence odvolání žalobce proti rozhodnutí o změně využití území dovodit povinnost žalobce požádat o vydání stavebního povolení, zejména pokud se dle žaloby změnila příslušná právní úprava.

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění výše uložené pokuty a nesprávné právní závěry obsažené v napadeném rozhodnutí ve vztahu ke společenské škodlivosti jeho jednání, která dle žalobce byla „nulová“ (rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 22 Ca 312/2007).

Dále žalovaný uvedl, že nebylo přihlédnuto k tomu, že stanoviska dotčených orgánů byla k dispozici a že stavba je v souladu s právními předpisy. Sice formálně nedisponoval stanoviskem odboru životního prostředí a dopravy, nicméně toto stanovisko nakonec vydáno bylo.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce je stavebníkem, neboť provedl ohlášení stavby (srovnej § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona). Stavební úřad rozhodnutím o změně využití území záměr žalobce posoudil a shledal, že vyžaduje stavební povolení. Tento závěr žalobce akceptoval, jestliže nepodal odvolání. Stavební úřad odstavnou plochu pro 8 parkovacích stání (dále jen odstavná plocha) posoudil jako stavbu a nikoli jako terénní úpravu a zařízení malého rozsahu podle § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební a montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebnětechnické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.

Ohledně žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty žalovaný uvedl, že stavební úřad se podrobně zabýval společenskou škodlivostí jednání žalobce, výši pokuty dostatečně odůvodnil a žalovaný se s odůvodněním stavebního úřadu ztotožnil.

V podání ze dne 23.2.2015 žalobce uvedl, že odmítá, že by akceptoval správní uvážení žalovaného provedené v územním rozhodnutí, pokud se jedná o stavební povolení. V daném případě se jednalo o terénní povrchovou úpravu a nikoli o stavbu.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 4 ze dne 27.4.2009, č.j. P4/39729/09/OST/JARY/4711, bylo k žádosti žalobce ze dne 11.3.2008 rozhodnuto o změně využití části pozemku parc. č. 964, v k.ú. Nusle, Praha 4, a to odstavnou plochu pro 8 parkovacích stání. V rozhodnutí byla pro nové využití území mimo jiného stanovena podmínka, že „ke stavebnímu řízení bude doloženo pravomocné rozhodnutí silničního

úřadu..., projektová dokumentace ke stavebnímu povolení bude obsahovat řešení odstraňování odpadů.“

Smlouvou o dílo ze dne 1.10.2010 byla uzavřena mezi společnostmi ZEVYP a.s. (zhotovitel) a Mgr. R. B., P. B., Ing. F. B., K.S. E., Ing. I. S., Ing. J. S. a Ing. M. V. (objednatelé) smlouva o „výstavbě parkoviště na pozemku par.č. 964 v Nuslích“.

Dne 6.10.2010 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání žalobce - ohlášení stavby ze dne 1.10.2010 „parkovací plochy pro 8 osobních automobilů o výměře 260 m², na pozemku parc. č. 964“, s předpokládaným termínem zahájení stavby dne 5.10.2010 a dokončení stavby dne 31.10.2010.

Opatřením stavebního úřadu ze dne 19.10.2010 nebyl vydán podle § 155 odst. 3 s.ř. souhlas s provedením stavby, neboť uvedená stavba není k ohlášení způsobilá a vyžaduje stavební povolení. Opatření bylo doručeno žalobci dne 25.10.2010.

Z protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 11.11.2010, č.j. P4/120729/10/OST/KOST, vyplývá, že předmětná stavba o rozměrech 18 m x 11,5 m (207 m²) byla již dokončena.

Dne 30.12.2010 požádal žalobce o vydání dodatečného stavebního povolení pro stavbu parkovací plochy pro 8 osobních automobilů o výměře do 300 m², na pozemku parc. č. 964, k.ú. Nusle.

Z protokolu z ústního jednání ze dne 19.5.2011 za účasti žalobce a společnosti ZEVYP a.s. plyne, že stavební práce byly provedeny v říjnu 2010.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4 ze dne 24.10.2011, č.j. P4/107549/11/OST/KABA, byla žalobci podle § 181 písm. c) stavebního zákona uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za správní delikt podle § 180 odst. 5 písm. c) stavebního zákona spočívající v provedení stavby odstavné plochy pro 8 parkovacích stání (dále jen „odstavná plocha“) bez stavebního povolení. Dále byla uložena pokuta společnosti ZEVYP a.s. podle § 181 písm. b) stavebního zákona uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč za správní delikt podle § 180 odst. 5 písm. c) stavebního zákona spočívající v provedení stavby odstavné plochy bez stavebního povolení. Stavba byla stavebním úřadem definována jako odstavná plocha pro 8 parkovacích stání s povrchem z plastových vegetačních dílců, o rozměrech 18 x 11,5 m s napojením na vnitroareálovou účelovou komunikaci. Stavební úřad v odůvodnění uvedl, že ze stanovených podmínek územního rozhodnutí o změně využití území č.j. P4/39729/09/OST/JARY/4711 vyplývá, že „bude následně vedeno stavební řízení“. Dále stavební úřad uvedl, že „dle § 80 odst. 2 písm. c) stavebního zákona vyžadovalo provedení stavby nejprve vydání rozhodnutí o změně využití území. Dle § 103 odst. 1 písm. f) bod 3 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu terénní úpravy a zařízení malého rozsahu, a to skladové, výstavní a manipulační plochy do 200 m², které neslouží pro skladování a manipulaci s hořlavými látkami a chemickými látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí. Část pozemku parc. č. 964 (podle katastru nemovitostí druh ostatní plocha)…, v níž bylo výše citovaným rozhodnutím určeno nové využití území jako odstavná plocha pro 8 parkovacích stání, tak pod výše uvedené ustanovení nespadá“. Žalobce dle stavebního úřadu upřednostnil zájem na právní moci územního rozhodnutí a odvolání nepodal, aby mohl realizovat svůj záměr bez vydání stavebního povolení. Ohlášení stavby žalobce učinil dne 6.10.2010, aniž by mělo požadované náležitosti.

Ohlášení stavby tak bylo dle stavebního úřadu podáno pouze „pro formu“, neboť stavba byla provedena již v říjnu 2010.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2.2.2012, sp.zn. S-MHMP 1142398/2011/OST/Ca/Cs, bylo zamítnuto odvolání žalobce i společnosti ZEVYP a.s. a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. K odvolací námitce žalobce, že není stavebníkem, a proto není odpovědný za spáchání deliktu, žalovaný uvedl definici stavebníka v ust. § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a že ze žádosti o dodatečné povolení, z podání ohlášení stavby dne 6.10.2010 a ze smlouvy mezi žalobcem a ZEVYP a.s. plyne, že žalobce je stavebníkem. Podmínky stanovené rozhodnutím o změně využití území se staly pro provedení stavby závazné, proto měl stavebník požádat o stavební povolení.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud posoudil věc následovně.

Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.

Podle § 3 odst. 1 stavebního zákona se terénní úpravou se pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.

Podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona se právnická nebo podnikající fyzická dopustí správního deliktu tím, že provádí novou stavbu bez stavebního povolení (§ 115), veřejnoprávní smlouvy (§ 116) nebo certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117).

Žalobci byla uložena pokuta za správní delikt spočívající v provedení stavby bez stavebního povolení. V dané věci je tak rozhodné, zda zhotovená odstavná plocha je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona a pokud ano, zda zhotovení stavby vyžadovalo stavební povolení. Žalobce namítá, že odstavná plocha je terénní úpravou ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona a proto nevyžaduje ke zhotovení stavební povolení (§ 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona). K tomu žalovaný, resp. stavební úřad pouze uvedl, že zhotovená odstavná plocha *nepadá* pod ust. § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Z rozhodnutí správních orgánů plyne, že odstavnou plochu stavební úřad i žalovaný považují za stavbu pouze na základě rozhodnutí o změně využití území č.j. P4/39729/09/OST/JARY/4711, aniž by posoudili, zda je odstavná plocha skutečně stavbou a zda její zhotovení podléhá stavebnímu povolení, nebo ji lze zhotovit na základě ohlášení nebo i bez ohlášení (srovnej § 180 odst. 1 písm. a), g) a § 103 a násl. stavebního zákona).

Městský soud v Praze má za to, že je nutné odlišit deliktní řízení dle stavebního zákona a řízení o zhotovení stavby dle § 103 a násl. stavebního zákona, jde o samostatná správní řízení. Pokud by žalobce hodlal zhotovit stavbu na základě rozhodnutí o změně využití území č.j. P4/39729/09/OST/JARY/4711, stavební úřad by v řízení dle § 103 a násl. stavebního zákona zkoumal, zda splnil podmínky stanovené v rozhodnutí o změně využití

území. Nikoli však výlučně při jakékoliv výstavbě předmětné odstavné plochy, neboť rozhodnutí o změně využití území nelze považovat za překážku věci rozhodnuté ve smyslu stavebního záměru stavebníka, resp. *rei administratae* vycházející ze zásady *ne bis in idem*. Tuto překážku věci rozhodnuté upravuje ustanovení § 48 odst. 2, dle kterého *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou*. Překážka *rei administratae* je však dána pouze v rozsahu žádosti o stavební povolení, nikoli ohledně stavby jako takové. Zamítnutí žádosti o vydání stavebního povolení stavby nevyklučuje podání nové žádosti o povolení téže stavby např. s doplněním požadovaných podkladů, o které stavební úřad znovu věcně rozhodne, aniž by byla dána překážka *rei administratae*. Z uvedeného potom plyne, že pokud by stavební záměr byl přípustný bez vydání rozhodnutí o změně využití území, tzn. byl by v souladu s funkčním využitím dotčeného území a zároveň by záměr nevyžadoval podle stavebního zákona stavební povolení, byl by stavebník oprávněn záměr realizovat bez ohledu na podmínky stanovené v rozhodnutí o změně využití území. Zda tomu tak bylo i v dané věci, soud neposuzoval, lze však konstatovat, že stavební úřad v rozhodnutí o změně využití území uvedl, že parkovací a odstavné plochy jsou přípustné jako doplňkové funkční využití dotčeného území s kódem OV a SVO.

Jelikož byla žalobci uložena pokuta za správní delikt spočívající v provedení nové stavby bez stavebního povolení, byl žalovaný povinen uvést, na základě jaké skutečnosti dovodil, že předmětná odstavná plocha je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona a že zhotovení této stavby vyžaduje stavební povolení dle § 115 stavebního zákona. Žalovaný své odůvodnění omezil pouze na existenci rozhodnutí o změně využití stavby, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, neboť v oblasti deliktního stavebního práva je právní povaha stavebního záměru (zde odstavná plocha) dána způsobem zhotovení záměru (§ 2 odst. 3, § 3 odst. 1 stavebního zákona) a podmíněnost provedení stavebního záměru ohlášením stavby nebo stavebním povolením je dána rozsahem a funkčním využitím záměru, nikoli rozhodnutím o změně využití území.

Na základě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v absenci úvah správního orgánu o povaze stavebního záměru a z toho plynoucí podmíněnosti jeho provedení na základě stavebního povolení, soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., avšak pouze v té části rozhodnutí žalovaného, ve které bylo rozhodnuto o odvolání žalobce, tedy v souladu s *petitem* žaloby i rozsahem aktivní legitimace žalobce.

Vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného není soud oprávněn se věcně vyjádřit k žalobní námitce o povaze záměru, zda jde o stavbu nebo terénní úpravu, resp. zda provedení odstavné plochy vyžadovalo stavební povolení.

Namítá-li žalobce, že výměra odstavné plochy přesáhla jen nepatrně zákonem stanovenou výměru plochy 200m², lze konstatovat, že bude na žalovaném, aby v případě, že posoudí odstavnou plochu jako terénní úpravu ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona, provedl úvahu o tom, zda překročení zákonem stanoveného limitu výměry plochy o 3,5 % vylučuje aplikaci ust. § 103 odst. 1 písm. f) stavebního zákona.

Žalobní námitka o podmínce dotčení vlastnického práva třetích osob nemá oporu ve znění stavebního zákona, soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že stavba o výměře větší než 200m² podléhá vydání stavebního povolení pouze tehdy, jsou-li dotčena vlastnická práva třetích osob.

Lze přisvědčit žalobci, že ze smlouvy o provedení díla plyne, že žalobce nebyl objednatelem, tedy ani investorem daného stavebního záměru. Smlouvu o dílo uzavřely fyzické osoby, zjevně členové družstva, tedy subjekty odlišné od žalobce. V ustanovení § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona je osoba deliktně odpovědná definována jako právnická nebo podnikající fyzická, která provádí novou stavbu bez stavebního povolení. Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je stavebníkem osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která *stavbu*, terénní úpravu nebo zařízení *provádí*, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby. Porovnáním textu ust. § 180 odst. 1 písm. k) a § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona lze dojít k závěru, že osobu deliktně odpovědnou z deliktu dle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona nelze ztotožnit s definicí stavebníka podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, jestliže specifikace deliktně odpovědného subjektu je omezena pouze na část definice stavebníka, dle které je stavebníkem také ten, kdo *stavbu provádí*. Účelem ust. § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona tak není sankcionovat stavebníka obecně, nýbrž pouze takového stavebníka, který má přímý zájem na zhotovení stavby. Pojem *stavbu provádí* soud vykládá jako přímou účast na zajištění výstavby za účelem naplnění svých zájmů. Obvykle je objednatel stavby zároveň žadatelem o stavební povolení, resp. ohlašovatelem stavby. V dané věci však osoba objednatele a ohlašovatele stavby, resp. žadatele o dodatečné povolení stavby, není shodnou osobou, nýbrž jde o odlišné právní subjekty. Vzhledem ke smlouvě o dílo má soud za to, že pouze skutečnost, že žalobce podal ohlášení stavby a následně žádost o dodatečné povolení stavby bez dalšího neprokazuje, že odstavnou plochu v rozhodné době (říjen a listopad 2010) *provedl* žalobce. Rozhodnutí žalované je proto nepřezkoumatelné i v části vypořádání se odvolací námitkou žalobce o tom, že deliktního jednání – zhotovení stavby se nedopustil. Žalovaný se nezabýval rozhodnou otázkou, zda žalobce provedl stavební záměr (odstavnou plochu), nýbrž se omezil na zjištění, zda je žalobce stavebníkem. Nehledě k tomu, že z části je jeho závěr o postavení žalobce jako stavebníka v rozporu se skutečným stavem a to s obsahem smlouvy o dílo, neboť žalobce nebyl účastníkem smlouvy. Proto soud zrušil rozhodnutí žalované v části o odvolání žalobce podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. také pro nepřezkoumatelnost spočívající v nevypořádání se s námitkou žalobce o tom, že *neprovedl stavbu*, tedy se nedopustil deliktního jednání podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.* (NSS č.j. 9 As 71/2008 - 109). *Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.* (NSS č. j. 3 As 51/2007 - 84).

Stavební úřad i žalovaný odůvodnily výši uložené pokuty, proto soud nepovažuje za důvodnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše uložené pokuty. Zároveň žalovaný řádně odůvodnil neaplikovatelnost žalobcem namítaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci sp.zn. 22 Ca 312/2007.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, na základě které nelze posoudit naplnění všech znaků skutkové podstaty deliktu podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, nelze také učinit předmětem soudního přezkumu žalobní námitku o nedostatku závažnosti jednání žalobce. Dále nelze učinit předmětem soudního přezkumu žalobní námitku o existenci stanovisku odboru životního prostředí, neboť žalobou tvrzená existence souhlasu dotčeného orgánu neměla vliv na rozhodnutí o deliktní odpovědnosti žalobce.

Žalovaný, vázán výše uvedenými závěry soudu, je povinen rozhodnout znovu o odvolání žalobce tak, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný považuje předmětnou odstavňou plochu za stavbu a to stavbu, jejíž provedení bylo podmíněno stavebním povolením. Dále je žalovaný povinen uvést, na základě jakých skutečností má za to, že stavbu provedl žalobce a že žalobce je odpovědný z přičítaného deliktního jednání dle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení a to soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.července 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková